

מנהגי אבלות בספירת העומר

"עזבי, לא משנה" – קטעה אותה שרה – "את זוכרת שקבענו לנסוע היום?"

"בטח שאני זוכרת! כבר ארבעה חודשים שאני חוסכת כסף ומחכה לזה. תיכף אתקשר לסלון להזמין תור. רק חבל שבגלל מנהגי האבלות של ספירת העומר אני לא יכולה לנצל את הנסיעה וכבר להיכנס גם לקוסמטיקאית".

"אז ניפגש בשעה ארבע, אחרי הברכה?" – סיכמה שרה.
"מה פתאום!" – התקוממה רחל – "אסור ללכת לברכה או לים בימי האבלות של ספירת העומר".

שרה לא זכרה שדיברו על איסור כזה באולפנה וחשבה שרחל מגזימה ומחמירה יותר מדי, אבל לא רצתה להתווכח, כי כתוב בתורה שבימי ספירת העומר לא צריך לקיים את מצוות "הִכְנֵם תֹּכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ" (ויקרא יט, יז). שרה ניתקה את השיחה והלכה למטבח.

"שמעתי שאתן מתכננות נסיעה" – אמרה אחותה רבקה – "אולי אני ולאחתי נצטרף אליכן? אני רוצה לקנות בגדים לשבועות ולאחתי רוצה לקנות מצלמה".

"אני לא יודעת אם מותר להתקבץ בחבורה גדולה" – ענתה שרה – "אולי יש בזה שמחה יתירה וזה אסור? אולי עדיף שניסע בנפרד?".

ציוץ הציפורים הצטרף לקול משב הרוח בעלי העץ. השמש היתה אביבית ונעימה, בהירה אבל לא יוקדת. שרה חשבה לעצמה: "כמה יפים הבקרים של תחילת חודש אייר". היא הושיטה את ידה והדליקה את הרדיו. ברקע דיבר הקרין, ושרה שרה שיר שמח.

"מה את עושה?!!" – נשמעה צעקה מן המטבח – "אסור לשיר שירים שמחים בימי ספירת העומר! עשית איסור דאורייתא". היתה זו רבקה אחותה הצדיקה של שרה.

שרה גיבורת הסיפור שלנו לומדת באולפנה טובה והתפלאה על מה שאחותה אמרה. "לידיעתך התאריך היום הוא כב אייר ומנהגי אבלות מתחילים רק ב-כג".

שרה לא רצתה להתווכח עם אחותה. היא זכרה שתלמידי ר' עקיבא נפטרו מפני שלא נהגו כבוד זה בזה ולכן רצתה להתחזק ולתקן על ידי הוספת אהבה ואחוה.

שרה נזכרה שהיא קבעה עם חברתה, רחל, ללכת היום למעצבת שיער. היא לקחה את הטלפון והתקשרה לסלולרי של רחל. לקח לרחל זמן רב לענות: "שלום שרה" – אמרה רחל – "מזל שהסתכלתי על הסלולרי, אחרת לא הייתי שמה לב שאת מתקשרת".

"אבל למה? את לא שומעת את הצלצול?" שאלה שרה.
"שמתי אותו על 'שקט' מייד במוצאי יו"ט ראשון של פסח, כי אסור לשמוע מגנינות בספירות העומר".